

ret mange Dage siden blev der af det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) slaaet til Lyd for, at man helt skulde undlade at holde almindelige kommunale Valg i Aar. I det Øjeblik et saadant Forslag var blevet vedtaget, vilde der derved være blevet øvet Tvang overfor alle de Sogneraads- og Byraadsmedlemmer, der fungerer for Øjeblikket, idet de da maatte have vedblevet at fungere uden Hensyn til, at den gældende Lovs Bestemmelser giver dem Adgang til ved dette ordinære Valg at træde tilbage. Hvad der her foreslaas, er langt mindre en Tvang, idet det overlades til de politiske Partier, hvorvidt de vil fastholde, at enkelte af deres mest veltjente Mænd, trods Uvillie mod at fortsætte, under denne ekstraordinære Situation fremdeles skal stille deres Arbejdskraft til Raadighed for Udførelsen af det kommunale Arbejde. Det er altsaa de politiske Partier, som i dette Tilfælde vil komme til at øve Tvang, medens det, hvis Valgene i det hele var blevet udskudt, ikke vilde være overladt til Parterne at tage Bestemmelse. Det forekommer mig, at Indenrigsministeren ved den her foreslaaede Bestemmelse har taget et overordentlig vidtgaaende Hensyn til den Henstilling, som det ærede Medlem fra Assens forleden fremsatte her i Tinget. Men efter den Tale at dømme, som Ordføreren for Venstre nu har holdt, synes jeg ganske vist, at Ministeren maa sande Pigens Ord: Det har man for sin gode Villie.

Jeg tror for øvrigt, at der ikke i ret mange Tilfælde vil blive Brug for disse Tvangsbestemmelser. Ligesom den foregaaende ærede Taler haaber jeg, at der blandt Kommunalbestyrelsesmedlemmerne og hos de Partier, der skal opstille Kandidater, vil være en levende Forstaaelse af, at det, ikke mindst i denne Tid, gælder om at faa den bedst mulige Kraft til Arbejdet i de kommunale Raad, og jeg haaber, at de, som sidder inde med Evner i den Retning, ikke vil undslaa sig for at modtage Valg.

Da der her kun er Tale om den Ret, som Loven giver dem, der har været Kommunalbestyrelsesmedlemmer i to Perioder, og dem, der har været Sogneraadsformænd i 3 Aar, til at trække sig tilbage, vil jeg omtale et Spørgsmaal, som den højtærede Indenrigsminister ogsaa nævnede ved Lovforslagets Fremsættelse, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Skatterestanter ikke skulde kunne vælges til Medlemmer af By- eller Sogneraad. Det ærede Medlem for

Assens-Kredsen (Klaus Berntsen) dvælede i sin Tale forleden Dag navnlig ved dette Spørgsmaal. Det har ikke fundet Udtryk i Lovforslaget, men den højtærede Minister udtalte, at han, for saa vidt der under Forhandlingerne om Sagen skulde blive rejst Ønske derom, vilde være villig til og saa at forhandle om dette Spørgsmaal. Herom vil jeg sige, at det forekommer mig at være højst urimeligt, ikke mindst under denne ekstraordinære Situation, at den Omstændighed, at en Mand resterer med blot et Kvartals Skat, skal kunne ikke alene forhindre, at han kan genopstilles, men ogsaa berøve ham hans Valgret. Det har under denne ekstraordinære Situation faaet ret omfattende Følger, har jeg set, i enkelte Byer. Navnlig i Odense og Skive har det givet sig meget grelle Udslag, idet i Odense vistnok hver syvende Vælger er slettet af Valglisten som Følge af Skatterestance, i Skive endog hver sjette. Man tager nu paa saa mange andre Omraader Hensyn til de ekstraordinære Forhold, og her var et Omraade, hvor man navnlig burde gøre det. Der kan nemlig være mange, der er saa slet stillede, at de ikke kan udrede den dem paalignede Skat, og jeg synes derfor, at naar det ikke drejer sig om mere end et Kvartals eller maaske to Kvartalers Skat, som ikke var betalt, skal det ikke kunne give Anledning til, at Valgbarheden berøves vedkommende, ej heller Valgretten. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at tage dette Spørgsmaal op til meget nøje Prøvelse, idet jeg finder, at det vilde være meget inhumant, hvis man ikke vil indføre saadanne Bestemmelser i en ekstraordinær Lov som denne. I øvrigt mener jeg, at disse Bestemmelser burde gaa over i den almindelige Lov, men derom skal jeg ikke udtale mig i Dag, da det er den ekstraordinære Lov, vi her har til Behandling. Jeg kan saaledes, skønt jeg ikke tror, der vil være nogen omfattende Trang til Lovens § 1, under de nuværende Forhold anbefale, at vi gennemfører de i Paragraffen indeholdte Bestemmelser.

I § 2 drager man i Virkeligheden Konsekvenserne af den foregaaende Paragrafs Bestemmelser. Naar man nemlig vil paabyde Folk at fungere og derved paatage sig et Arbejde, der maaske ogsaa rent økonomisk volder dem ikke ringe Vanskelighed, maa man søge at holde dem skadesløse, hvad man gør i § 2 ved, at Kommunerne — det drejer sig altsaa i dette Tilfælde, hvilket jeg maa beklage,